

Arrest

nr. 75 514 van 21 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 november 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 september 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 oktober 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 december 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. PAUL, die *loco* advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, komt op 11 december 2009 België binnen en dient een asielaanvraag in op 14 december 2009.

Uit een onderzoek van de vingerafdrukken blijkt dat verzoeker werd geregistreerd te Polen op 9 december 2009.

Op 15 januari 2010 vragen de Belgische autoriteiten aan de bevoegde Poolse autoriteiten de terugname van verzoeker op grond van artikel 16.1.c) van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 18 januari 2010 stemmen de Poolse autoriteiten in met de terugname van verzoeker.

Op 3 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Op 6 mei 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 11 augustus 2010 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 5 oktober 2010 meldt verzoeker zich aan in Nederland.

Op 13 oktober 2010 verzoeken de Nederlandse autoriteiten België om verzoeker terug te nemen op grond van artikel 16.1, c) van de Dublin-II-Verordening.

Op 27 oktober 2010 stemmen de Belgische autoriteiten in met de terugname van verzoeker.

Verzoeker komt op 27 december 2010 België binnen en dient een asielaanvraag in.

Op 4 april 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 4 juli 2011 dient verzoeker voor zichzelf, zijn echtgenote en hun drie kinderen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 9 september 2011 geeft de arts-adviseur haar advies over de gezondheidstoestand van verzoeker.

Op 20 september 2011 wordt deze aanvraag ontvankelijk maar ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.07.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor K., M. De arts-attaché/arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 0 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde "Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Tsjetsjenië.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar hst herkomstland. De aandoening belemmert betrokkene niet te reizen. Hij heeft geen nood aan mantelzorg.

Wat de financiële toegankelijkheid betreft, lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Rusland - het land waar betrokkene tenslotte ruim 34 jaar verbleef - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/ of voor (tijdelijke) financiële hulp. In Rusland kan betrokkene terecht in de lokale staatsvoorzieningen gespecialiseerd in zijn aandoening als betrokkene voldoet aan de voorwaarden: Russisch staatsburger zijn, effectief in Rusland wonen en voldoen aan de verplichte ziekteverzekering. Op die manier kan de betrokkene gratis medicatie genieten en in het ziekenhuis opgenomen worden. Betrokkene legt geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat hij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Gezien deze beslissing ook geldt voor de echtgenote, kan worden verondersteld dat zij ook een steentje bijdraagt in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst. In het dossier bevindt zich namelijk geen enkele aanwijzing dat deze echtgenote, arbeidsongeschikt is en bovendien kan er van worden uitgegaan dat iemand met de leeftijd van 28 jaar nog toegang heeft tot de arbeidsmarkt in het land van herkomst. Wat de geografische toegankelijkheid betreft, merken we op dat er veel gespecialiseerde instellingen aanwezig zijn in Tsjetsjenië.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende

behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gezien de asielpprocedure van betrokkene/n nog lopende is, verzoek ik u het attest van immatriculatie dat aan betrokkenen werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielpprocedure. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene/n te willen overhandigen.

(...)."

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 18 november 2011 met nr. 70 171 wordt de afstand van geding vastgesteld inzake het beroep dat verzoeker had ingesteld tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 30 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, aan verzoeker (bijlage 13quinquies).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen; schending van het algemeen principe van goed bestuur, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling.

De bestreden beslissing is van oordeel dat de behandeling die de eiser nodig heeft in zijn land van herkomst beschikbaar is: de aandoening van de eiser kan worden beschouwd als een aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld word maar de behandeling is beschikbaar en toegankelijk in Tsjetsjenië.

Er werd naar informatie verwezen uit de MedCOI-databank een naar drie afdelingen psychiatrie in ziekenhuizen in Grozny.

De eiser lijdt aan posttraumatische stress en zware depressie. Dr M. M. vreest dat hij zelfmoord zou plegen en is van mening dat de graad van ernst zeer hoog is.

In de aanvraag van de eiser werd er naar talrijke verslagen verwezen van Artsen zonder grens, de US Department of State en Radio Free Europe. Er wordt onder ander naar de algemene corruptie verwezen die de kosten van gezondheidszorgen omhoog brengen. Hierop wordt door tegenpartij niet geantwoord.

Volgens het verslag van OSAR zijn er in Tsjetsjenië geen gespecialiseerde afdelingen voor personen die aan posttraumatische stress lijden. En volgens Artsen zonder grens is het zeer moeilijk voor deze zieke personen in Tsjetsjenië behandeld te worden: 'En effett, à l'heure actuelle, il n'existe pas de centre spécialisé dans le traitement des PTSD en Tchétchénie. Un représentant de l'organisation Médecins Sans frontières interviewé par notre personne de contact estime qu'il serait très difficile de traiter une personne présentant ce diagnostic en Tchétchénie » (stuk 2, p. 4) Er bestaat een centrum voor PTSD in Moskou maar de behandeling kost veel (duizend euro's) en de toegang tot dit centrum voor de Tsjetsjeense bevolking is quasi onmogelijk (stuk 2, p.5).

De bestreden beslissing verwijst naar psychiatrische afdelingen van ziekenhuizen in Grozny maar geeft geen informatie over de mogelijkheid om een PTSD daar te laten behandelen. Dit houdt een gebrek aan motivatie in.

Reden te meer, is de beslissing van mening dat de eiser op de steun van vrienden en familie in zijn land van herkomst zou kunnen rekenen.

Tegenpartij is goed op de hoogte dat de ganse familie van de eiser zich in België bevindt, daar ze allemaal een asielaanvraag in de laatste jaren hebben ingediend. De eiser zou dan ook niet op de steun van zijn familie kunnen rekenen daar hij in Tsjetsjenië geen familie meer heeft.

De bestreden beslissing geeft dan ook een stereotiep antwoord op de aanvraag tot machtiging tot verblijf van de eiser daar er naar zijn aandoening (PTSD) met eens wordt verwezen in de toegang tot gezondheidszorgen en daar tegenpartij goed op de hoogte is van de familiale situatie van de eiser.

Dit houdt een formeel gebrek aan motivering in, wat een schending uitmaakt van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat bij lezing van verzoekers verzoekschrift blijkt dat hij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De formele motiveringsplicht vevat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuursbeslissing van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

In antwoord op verzoekers concrete kritiek benadrukt de verwerende partij dat de gemachtigde van de staatssecretaris verzoekers dossier heeft overgemaakt aan een arts-adviseur, met het oog op advies overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Uit dit omstandig advies blijkt duidelijk dat de aandoening van verzoeker, hoewel deze kan beschouwd worden als een pathologie die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat wordt behandeld, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling omdat de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Tsjetsjenië. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft zich in zijn beslissing terecht gebaseerd op dit advies en heeft overgenomen dat een behandeling en opvolging beschikbaar zijn in het herkomstland en dat betrokkene volgens dit advies kan reizen. De gemachtigde heeft bijkomend gemotiveerd aangaande de toegankelijkheid van de medicatie en opvolging.

Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt tegen een terugkeer naar het land van herkomst, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen.

De verwerende partij merkt op dat de ambtenaar-geneesheer heeft geoordeeld dat verzoeker weliswaar lijdt aan een PTSD en hiervoor door de huisarts wordt opgevolgd, maar dat er geen aanwijzingen zijn van effectief psychiatrische of psychotherapeutische opvolging. Verzoeker werd ook niet gehospitaliseerd. Er werd in het advies wel rekening gehouden met een eventuele opname van

verzoeker. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat zowel opvolging door een psychiater als opname in een psychiatrisch ziekenhuis mogelijk blijken. Zelfs indien de bewering van verzoeker dat er sprake zou zijn van corruptie in het kader van de gezondheidszorg, correct zou zijn, dan nog betekent dit niet dat verzoeker de toegang zal ontzegd worden tot de noodzakelijke medische zorgen.

De verwerende partij weerlegt ook de stelling niet dat hij niet terecht zou kunnen bij vrienden, kennissen of familie voor tijdelijke steun. Bovendien toont hij ook niet aan dat hij arbeidsongeschikt is en dat zijn echtgenote in de onmogelijkheid verkeert om een steentje bij te dragen.

In zoverre verzoeker met zijn uiteenzetting tracht een nieuwe beoordeling van zijn aanvraag te verkrijgen, wijst de verwerende partij erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daartoe niet bevoegd is. De verwerende partij verwijst tevens naar rechtspraak van de Raad van State die inhoudt dat, ook al zou de gezondheidszorg in een bepaald land niet optimaal zijn, dit niet inhoudt dat de noodzakelijke zorgen er niet zouden kunnen verkregen worden.

De verwerende partij meent dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen en bijkomend nog te motiveren aangaande de toegankelijkheid van de medische behandeling.

2.3.1. Waar verzoeker de schending aanvoert van “het algemeen principe van goed bestuur”, dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het middel bij gebrek aan verduidelijking onontvankelijk is. Het komt de Raad niet toe uit deze vage omschrijving af te leiden welk beginsel van behoorlijk bestuur verzoeker geschonden acht.

2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden aangenomen als grond om een verblijfsvergunning te verkrijgen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

2.3.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen."

Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing niet wordt geantwoord op de verslagen die hij had gevoegd bij zijn aanvraag en waarin er werd gewezen op de algemene corruptie die de kosten van de gezondheidszorg doen stijgen. Vervolgens verwijst verzoeker naar een rapport van OSAR van 5 oktober 2011 en naar rapporten van Artsen zonder Grenzen. Verzoeker meent dat er een motiveringsgebrek is omdat er in de bestreden beslissing wordt verwezen naar psychiatrische afdelingen van ziekenhuizen in Grozny maar dat er geen informatie wordt gegeven over de mogelijkheid om PTSD daar te laten behandelen, terwijl Artsen zonder Grenzen bevestigt dat PTSD niet kan worden behandeld in Tsjetjenië. Volgens verzoeker wordt er dus niet verwezen naar toegang tot de gezondheidszorg. Verzoeker meent tevens dat de verwerende partij ervan op de hoogte was dat verzoekers familie zich in België bevindt en dat hij geen familie meer heeft in Tsjetjenië.

2.3.3.1. Verzoeker verwees in zijn aanvraag van 4 juli 2011 naar verschillende rapporten waaruit volgens hem blijkt dat er in Rusland sprake is van corruptie in de gezondheidszorg en dat er smeergeld moet worden betaald, zodat hij bij een terugkeer niet over de financiële middelen zou beschikken om zijn behandeling verder te zetten.

In de bestreden beslissing wordt over de financiële toegankelijkheid van de zorgen voor verzoeker het volgende overwogen:

"Wat de financiële toegankelijkheid betreft, lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Rusland – het land waar betrokkene tenslotte ruim 34 jaar verbleef – geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp. In Rusland kan betrokkene terecht in de lokale staatsvoorzieningen gespecialiseerd in zijn aandoening als betrokkene voldoet aan de voorwaarden: Russisch staatsburger zijn, effectief in Rusland wonen en voldoen aan de verplichte ziekteverzekering. Op die manier kan de betrokkene gratis medicatie genieten en in het ziekenhuis opgenomen worden. Betrokkene legt geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat hij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Gezien deze beslissing ook geldt voor de echtgenote, kan worden verondersteld dat zij ook een steentje bijdraagt in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst. In het dossier bevindt zich namelijk geen enkele aanwijzing dat deze echtgenote arbeidsongeschikt is en bovendien kan er van worden uitgegaan dat iemand met de leeftijd van 28 jaar nog toegang heeft tot de arbeidsmarkt in het land van herkomst."

In de bestreden beslissing wordt bijgevolg wel degelijk geantwoord op het feit dat verzoeker had aangevoerd dat hij zijn behandeling niet zou kunnen betalen: er wordt gewezen op het feit dat hij 34 jaar verbleven heeft in zijn land van herkomst zodat het onwaarschijnlijk is dat hij daar geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij (tijdelijk) terecht kan voor opvang en hulp en financiële hulp. Er wordt tevens op gewezen dat noch verzoeker, noch zijn echtgenote arbeidsongeschikt zijn, zodat verzoeker zelf en ook zijn echtgenote kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Er wordt tevens verwezen naar lokale staatsvoorzieningen. Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat er niet wordt geantwoord op de algemene corruptie die de kosten van de gezondheidszorg doen stijgen.

2.3.3.2. Waar verzoeker verwijst naar het rapport van OSAR van 5 oktober 2011, dient te worden vastgesteld dat dit rapport dateert van 5 oktober 2011 zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing op 20 september 2011. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

Waar verzoeker erop wijst dat de toegang tot het centrum voor PTSD in Moskou zeer duur is en *quasi* onmogelijk voor de Tsjetsjeense bevolking, en dat niet vaststaat of de psychiatrische afdelingen van ziekenhuizen in Grozny wel PTSD behandelen en dit een motiveringsgebrek inhoudt, wordt het volgende opgemerkt. Ten eerste wordt vastgesteld dat verzoeker voor het eerst in huidig verzoekschrift aanvoert dat PTSD niet zou kunnen behandeld worden in Tsjetsjenië. Verzoeker heeft in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf geciteerd uit rapporten van Artsen zonder Grenzen van 2006 en 2008, maar verwees niet naar deze bewuste passage. Deze voor het eerst in het verzoekschrift aangehaalde passage is bovendien ongedateerd, zodat niet kan worden aangenomen dat deze informatie recenter zou zijn dan de recente informatie waarop de verwerende partij zich heeft gesteund in de bestreden beslissing en in het advies van de arts-adviseur.

Vervolgens wordt vastgesteld dat in de bestreden beslissing die verwijst naar het advies van de arts-adviseur van 9 september 2011, wordt vermeld dat er veel gespecialiseerde instellingen aanwezig zijn in Tsjetsjenië. In het advies van de arts-adviseur wordt gebruik gemaakt van bronnen die zich in het administratief dossier bevinden en waaruit blijkt dat ambulante opvolging door een psychiater mogelijk is en dat hospitalisatie op een afdeling psychiatrie ook beschikbaar is: er worden drie adressen opgegeven in Grozny van medische centra. Tevens wordt vermeld dat psychotherapie beschikbaar is evenals medicamenteuze behandeling. Nu uit de bestreden beslissing met bijlage blijkt dat werd onderzocht of hospitalisatie in een psychiatrische afdeling mogelijk is en of psychotherapie beschikbaar is, en verzoeker slechts voor het eerst in zijn verzoekschrift citeert uit een ongedateerd rapport van Artsen zonder Grenzen, kan verzoeker niet voorhouden dat er een motiveringsgebrek is omdat niet verder werd onderzocht of de psychiatrische afdelingen wel PTSD behandelen. Verzoeker betwist niet dat hij aan een psychiatrische aandoening lijdt en hij toont niet aan waarom precies zijn psychiatrische aandoening niet zou kunnen worden behandeld in de psychiatrische afdeling van een medisch centrum.

2.3.3.3. Waar verzoeker er tenslotte op wijst dat de verwerende partij goed op de hoogte is van het feit dat verzoekers familie in België verblijft en niet in Tsjetsjenië, wordt vooreerst opgemerkt dat er in de bestreden beslissing, wat eventuele financiële hulp betreft, op wordt gewezen dat het *“erg onwaarschijnlijk (is) dat betrokkene in Rusland – het land waar betrokkene tenslotte ruim 34 jaar verbleef – geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp.”* Zelfs al zou verzoeker geen familie meer hebben in Tsjetsjenië, wordt in de bestreden beslissing ook nog verwezen naar eventuele hulp van vrienden en kennissen. Alleszins blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag van 4 juli 2011 niets heeft vermeld over zijn familie (buiten zijn echtgenote en hun kinderen). Uit de stukken van het dossier blijkt enkel dat verzoekers broer in België verblijft. In het middel beperkt verzoeker zich tot de bewering dat zijn voltallige familie in België verblijft omdat ze een asielaanvraag hebben ingediend, zonder deze bewering echter te staven met concrete namen of OV-nummers. Deze bewering van verzoeker kan geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

2.3.3.4. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, wordt in de bestreden beslissing met bijlage wel degelijk melding gemaakt van de mogelijkheid tot toegang tot de gezondheidszorg voor verzoeker, zoals hierboven onder nr. 2.3.3.2. reeds werd uiteengezet.

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing steunt op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk is. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET